

Arrest

nr. 314 496 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023 tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VAN DER STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 1990.

1.2. Verzoeker dient op 13 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 mei 2017 wordt het beroep met nummer X door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.3. Verzoeker dient op 4 januari 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in, waarna hij op 31 juli 2019 door de commissaris-generaal wordt erkend als vluchteling.

1.4. Verzoeker wordt bij vonnis van 26 februari 2021 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een ontzetting uit de rechten voor een

termijn van tien jaar, wegens verkrachting van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, de aanranding van de eerbaarheid van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden en diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden.

1.5. Op 25 juni 2021 ontvangt de commissaris-generaal een schrijven waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken, op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid en 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te evalueren, omwille van de hierboven, onder punt 1.4., aangehaalde definitieve veroordeling.

1.6. Verzoeker wordt op 16 maart 2022 in de gevangenis gehoord door een *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.7. De commissaris-generaal neemt op 20 juli 2023 een beslissing tot intrekking van de aan verzoeker verleende vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Hazara van origine en u beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U werd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken waar u verwees naar de verklaringen van uw broer Q. M. J. (O.V. [...], CG [...]) die u naar België heeft meegenomen. Daarop werd u door het CGVS opgeroepen om u op 9 november 2016 aan te bieden in het kader van uw procedure. Tijdens het onderhoud bleek dat u geen consistente verklaringen kon afleggen en steeds verwees naar de verklaringen van uw broer. Als reden hiervoor verwezen u en uw broer naar uw psycho-medische toestand. Uit uw administratief dossier en dat van uw broer blijkt dat u samenwoonde met uw broer en dat jullie achtereenvolgens in de stad Isfahan (Iran) en het dorp Gaw Morda, district Qarabagh in de provincie Ghazni (Afghanistan) hebben verbleven. Toen u ongeveer dertien jaar oud was werkte u in Iran in een fabriek waar u ernstige brandwonden opliep, waarvoor u medisch verzorgd werd. U heeft nog steeds littekens en u kampt ook met psychische problemen. Op 15 december 2015 dienden u, uw broer en diens echtgenote Q. N. (O.V. [...], CG [...]) in België een verzoek om internationale bescherming in. De zus van N., M. N. G. (O.V. [...], CG [...]), haar echtgenoot J. K. M. (O.V. [...], CG [...]) en haar minderjarige broer M. M. A. G. (O.V. [...], CG [...]) dienden op diezelfde dag eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 december 2016 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming steunde op dezelfde motieven die door uw broer, Q. M. J., werden uiteengezet. Nergens uit het administratief dossier of uit het administratief dossier van uw broer, met wie u zowel in Iran als in Afghanistan samenwoonde, bleek dat er sprake zou zijn van een bijkomende persoonlijke vrees in uw hoofd. U en uw broer dienden een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Jullie beroepen werden op 17 mei 2017 door de Raad verworpen. Aangezien jullie geen vraag tot horen hadden ingediend binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking werden jullie geacht om in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Op 4 januari 2019 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming met bijstand van een vertrouwenspersoon. U verklaarde dat u uw broer en uw schoonfamilie naar Duitsland waren vertrokken en u in België hadden achtergelaten. U legde volgende documenten voor: een attest van Dokters van de Wereld betreffende een psychiatrisch diagnostisch traject dat lopende was, een mail van de terugkeercoach van het Centrum voor Illegalen in Vottem, een attest van een huisarts, een attest van een sociaal assistent van het Rode Kruis Centrum in Oignies, een attest van uw verblijf in een nachtopvang voor daklozen, een attest van het VLOS (Vluchtelingenondersteuning Sint-Niklaas) en een brief van meester B. D.

Op 31 juli 2019 werd u de vluchtelingenstatus toegekend door het CGVS.

Op 26 februari 2021 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar en een ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 Strafwetboek gedurende een termijn van 10 jaar wegens de verkrachting van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, de aanranding van de eerbaarheid van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden en diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden. U ging niet in beroep tegen dit vonnis.

Op 25 juni 2021 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 31 juli 2019 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 26 februari 2021. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar en een ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31 Strafwetboek gedurende een termijn van 10 jaar voor de verkrachting van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, de aanranding van de eerbaarheid van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden en diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 26 februari 2021.

Uit de feitenvaststelling blijkt dat twee dames, professionele sekswerkers, onafhankelijk van elkaar stelden het slachtoffer te zijn geweest van een verkrachting door of met behulp van twee mannen in een appartement. Ze werden hierbij in het appartement opgesloten en gedwongen (fysiek dan wel moreel) tot seksuele handelingen met inbegrip van penetratie. Beide dames werden gecontacteerd via de website Redlights en gingen er bijgevolg van uit zich naar een betalende klant te begeven. Ter plaatse bleek onmiddellijk dat de 'klant' niet wenste te betalen. Het is volgens de strafrechter dan ook aangetoond dat wat betreft beide dames de seksuele handelingen werden opgedrongen door middel van een list. Daarnaast was er bij één van de slachtoffers, zijnde I.-A. B. ook sprake van het gebruik van brutaal geweld (o.a. door middel van een mes). Er werd aangetoond dat beide beklaagden op 17 augustus 2020 in een slotvast appartement seksuele handelingen, met inbegrip van penetratie, stelden op I.-A. B. en dat zij geld en een GSM ontvreemden. Hoewel u op 15 september 2020 zelf niet overging tot penetratie van het slachtoffer N.B. heeft u zich wel als mededader schuldig gemaakt aan de u ten laste gelegde feiten van verkrachting nu u door het verschaffen van uw appartement en het sluiten van de deur noodzakelijke hulp verschaftte. U creëerde aldus de gelegenheid dat uw broer N.B. kon verkrachten. U wist op het ogenblik dat u vertrok en de deur van het appartement sloot, waartoe uw broer in staat was en faciliteerde dit. Bij terugkeer wilde u ook zelf onmiddellijk seksuele handelingen met het slachtoffer stellen. Ook wat betreft de diefstal van geld verleende u om dezelfde redenen noodzakelijke hulp.

De rechtbank achtte de u ten laste gelegde feiten bewezen en oordeelde dat deze feiten **bijzonder ernstig** zijn. De rechtbank was van oordeel dat uw handelen getuigt van een **"manifest gebrek aan respect voor de fysieke, seksuele en psychische integriteit van hun slachtoffers"**. Zij lieten de bevrediging van hun seksuele lusten primeren ... Beklaagden stonden op geen enkel ogenblik stil bij de **traumatiserende gevolgen voor de slachtoffers**. Tevens **getuigt hun handelen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom**.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank rekening met **de aard en bijzondere ernst van de feiten**, het **herhaald karakter** ervan en de **impact ervan op de slachtoffers**, alsook met de persoon, persoonlijke situatie en het strafregister van beklaagden." (zie vonnis p. 12)

De gerechtropsychiater stelde vast dat u ondertussen vier jaar in België verblijft maar dat er van integratie nog geen sprake is, dat u op zichzelf leeft en weinig interesse in de buitenwereld toont die voor u bovendien complex is en wees op uw beperkte intellectuele mogelijkheden. Qua risicotaxatie oordeelde de deskundige dat de resultaten wezen op een laag risico op seksueel gewelddadig gedrag en besloot hij tot een matig-laag risico op recidive, waarbij het zeer onwaarschijnlijk is dat u als 'bezieler' aan de slag zou gaan, gezien u geneigd bent 'afhankelijk' van anderen op te treden en dus eerder zal meedoen dan initiëren. (zie vonnis p.12-13).

Rekening houdend met de aard en **bijzondere ernst van de feiten** oordeelde de strafrechter dat enkel een effectieve hoofdgevangenisstraf van vier jaar gepast is. **“Ter bescherming van de maatschappij**, mede gelet op de conclusies van gerechtropsychiater dr. De Vos, oordeelt de rechtbank dat beklaagden **niet in aanmerking komen voor een uitgestelde bestraffing** en dat een **re-integratie in de maatschappij dient plaats te vinden onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank.**” (zie vonnis p.12)

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 26 februari 2021 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet betreft. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u **geen enkele vorm van respect heeft voor de fysiek, psychische en seksuele integriteit van anderen**, en dat u er **niet voor terugschrikt geweld te gebruiken**. Naast het feit dat reeds uit de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een gevaar vormt voor de samenleving, getuigt uw gedrag bovendien ook van **een gebrek aan normbesef**.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 23 februari 2022 opgeroepen om op 16 maart 2022 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U komt echter niet verder dan de mededeling dat u zichzelf als onschuldig beschouwt voor de feiten waarvoor u in de gevangenis werd geplaatst. U geeft aan dat u enkel de deur hebt dichtgedaan en dat u niet schuldig bent aan verkrachting en diefstal (CGVS dd. 16 maart 2022, p. 2). Geconfronteerd met het feit dat u wel degelijk veroordeeld bent als mededader antwoordde u dat u destijds niet wist wat te zeggen en iets zei wat niet waar was. U herhaalde dat u enkel de deur hebt dicht gedaan (CGVS dd. 16 maart 2022, p. 5). Nadat u er op gewezen werd dat de slachtoffers ook verklaringen hebben afgelegd bleef u volhouden dat u onschuldig bent en dat u hen niet hebt geslagen (CGVS dd. 16 maart 2022, p. 5).

U komt bijgevolg niet verder dan het ontkennen van de feiten waarvoor u op 16 maart 2021 definitief werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Brussel, hetgeen op geen enkele manier afbreuk doet aan de vaststelling dat u schuldig werd geacht aan deze feiten. Uw verklaringen bevestigen slechts dat u geen enkel schuldinzicht heeft. Bijgevolg werpt u hiermee geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar voor de samenleving vormt.

Wat betreft de verwijzing naar uw vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan (CGVS 16 maart 2022, p. 4), dient te worden opgemerkt dat het feit dat het CGVS eerder oordeelde dat u een gegronde vrees voor vervolging had volgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat er thans geoordeeld moet worden dat uw vluchtelingenstatus ingetrokken dient te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 55/3/1, § 2, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn enig middel:

“Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Verwerende partij steunt zijn beslissing op art. 55/3/1 §2 Vreemdelingenwet : [...]

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

De Raad bemerkt dat de Belgische wetgever het begrip “nationale veiligheid” niet gedefinieerd heeft.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 14, lid 4, onder a) van richtlijn 2011/95/EU.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling.

De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48).

De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “nationale veiligheid” zowel betrekking heeft op de interne en op de externe veiligheid van een lidstaat. Het Hof heeft daarbij op algemene wijze aangegeven dat zowel de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de nationale veiligheid in gevaar kunnen brengen (HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T., punt 78).

In deze zin stelt overweging 37 van de richtlijn 2011/95/EU het volgende: [...]

Dit is in lijn met rechtspraak van het Hof die aangeeft dat terrorisme en de bestrijding ervan, onder het begrip „nationale veiligheid” vallen (HvJ 26 november 2002, C-100/01, Oteiza Olazabal, punten 12 en 35 en HvJ 13 september 2016, C-304/14, C.S., punt 39).

Gelet op de vergaande gevolgen die een intrekking van de vluchtelingenstatus kan inhouden, moet artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 14, lid 4, onder a) van richtlijn 2011/95, op beperkende wijze worden geïnterpreteerd (cf. de aangehaalde rechtspraak van andere lidstaten en rechtsleer in de EASO Judicial Analysis “Ending international protection”, p. 46-47).

In dezelfde zin kan in de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat “de weigerings- of uitsluitingsgevallen die worden gerechtvaardigd door een gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid, slechts op een beperkt aantal situaties betrekking moeten hebben of zelfs helemaal uitzonderlijk moeten blijven” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 22 juni 2015, nr. 54-1197/001, 16). 3.2.5.

In het kader van een intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ligt de bewijslast bij de verwerende partij die moet aantonen dat er “redelijke gronden” zijn om de betrokken persoon te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Verwerende partij dient concrete, voldoende geobjectiveerde, consistente en zwaarwichtige gegevens aan te brengen waaruit een gevaar van de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Het gevaar moet immers werkelijk zijn; loutere vermoedens of verdenkingen zijn in dit verband bijgevolg onvoldoende en kunnen niet als “redelijke gronden” worden beschouwd.

Bovendien oordeelde het Hof in het arrest B en D als volgt: [...]

Waar artikel 12, lid 2, sub b en c van voormelde richtlijn erop gericht is in het verleden gestelde daden te bestraffen, moet bij de toepassing van artikel 14, lid 4 onder a worden nagegaan wat het actuele gevaar is dat de betrokken vluchteling oplevert voor de lidstaat die hem of haar als vluchteling erkend heeft.

Bijgevolg moet bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens worden nagegaan of de betrokken vluchteling een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid van de lidstaat die hem of haar als vluchteling erkend heeft.

Uit dit alles vloeit voort dat een individueel onderzoek geval per geval moet worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid en de actualiteit van het gevaar die van de vluchteling uitgaan voor de nationale veiligheid.

Een intrekking van de vluchtelingstatus in het kader van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet gebaseerd zijn op algemene overwegingen.

Uit al deze elementen vloeit voort dat het CGVS een individueel onderzoek moet voeren, dat niet gebaseerd mag zijn op louter algemene overwegingen.

De RVV benadrukte in haar rechtspraak dat het het CGVS toekomt om een eigen onderzoek te voeren en een eigen afweging te maken van de voorliggende informatie.

Dit is in casu niet , minstens niet met inachtnaam van het recht op tegenspraak voor de verzoeker , gebeurd.

Verzoeker werd gehoord door het CGVS zonder bijstand van een raadsman

De rechten van verdediging werden hier fundamenteel miskend.

Verzoeker is een man met een verstandelijke beperking, die zichzelf allerm minst kan uitdrukken laat staan coherente antwoorden kan verstrekken. Hij begrijpt de vraagstelling niet

Bijgevolg kan verzoeker gezien zijn mentale conditie geen recht op tegenspraak laten gelden.

Verwerende partij is op de hoogte hiervan doch legt dit pertinent gegeven naast zich neer.

Uit het eerste gehoor van verzoeker bij het CGVS afgelegd in 2015 bleek reeds dat verzoeker geen coherente verklaringen kon afleggen.

Verder schuift verwerende partij het psychiatrisch verslag van Dr D. V. terzijde, ofschoon dit haar ook bekend is

Dr D. V. schat de intellectuele mogelijkheden van verzoeker in als zeer beperkt, hij spreekt van een IQ < 70

Met het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoeker is allerm minst rekening gehouden door verwerende partij .

Een verzoeker met een mentale beperking kan onmogelijk worden gehoord zonder bijstand van een raadsman of vertrouwenspersoon

Het kwam verwerende partij toe om door de stafhouder van de Brusselse balie ambtshalve een advocaat te laten aanstellen, zoals dat wel vaker gebeurt, bijvoorbeeld in strafzaken waar de zetelend magistraat vaststelt dat een beklaagde zichzelf niet kan verdedigen gezien de beperkte mentale vermogens.

Van de toekenning van enige bijzonder procedurele noden was geen sprake

Verzoeker werd amper 40 min gehoord, wat gezien de impact van de intrekking van een vluchtelingenstatus voor de houder ervan, onmogelijk een afdoend onderzoek kan uitmaken.

De reden is eenvoudig: verzoeker is niet verhoorbaar, en al zeker niet zonder bijstand van een raadsman of vertrouwenspersoon, hij is niet bij machte om zijn rechten van verdediging te laten gelden.

De handelwijze van verwerende partij ontbeert alle ernst.

Te meer nu er objectieve elementen voorhanden zijn die de these als zou verzoeker een werkelijk gevaar uitmaken voor de openbare veiligheid, ontkrachten

Vooreerst is er de conclusie van gerechtspsychiater Dr D. V. (stuk 3)

De resultaten van de door hem uitgevoerde risico taxatie wijzen op een LAAG risico op seksueel gewelddadig gedrag in hoofde van verzoeker

Tevens acht hij het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker als “bezieler” aan de slag zou gaan, gezien hij geneigd is “afhankelijk” van anderen op te treden.(stuk 3)

Met andere woorden van een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid is geen sprake.

Uit de motivering van het vonnis blijkt dat verzoeker gehoorzaamde aan zijn broer, dat hij niet opgewassen was tegen diens agressie en dominantie.

Relevant is de motivering van het vonnis waar het slachtoffer mevrouw I.- A. B. bevestigt : [...] (vonnis pagina 9; stuk 3)

Tevens blijkt uit het vonnis dat verzoeker slachtoffer was van geweldpleging door zijn broer, net zoals diens vader.

Verzoeker was niet opgewassen tegen de agressie van zijn broer, die zonder zijn instemming zijn appartement had ingepalmd nadat hij uit huis was gezet door zijn vader. De risico taxatie voor verzoeker zijn broer is ronduit vernietigend.

De visie van het CGVS als zou verzoeker een actueel en ernstig gevaar uitmaken voor de openbare veiligheid is dan ook fundamenteel in tegenspraak met voormelde elementen.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een privé- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Verwerende partij adviseerde negatief inzake een te nemen verwijderingsmaatregel, zodat het vaststaat dat verzoeker zijn leven niet kan hernemen in Afghanistan.

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker geen legaal verblijf meer heeft, maar anderzijds niet naar zijn land van herkomst Afghanistan kan terugkeren gelet op het negatief advies van verwerende partij, en dat de overheid geen enkel substantieel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Tot slot, door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan."

2.1.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

"3. Correctioneel vonnis Antwerpen dd. 26/2/21".

2.2. De beoordeling

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid."

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

2.2.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd in 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig

misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: "*Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig".*" (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers "*de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.*" (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdaad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

2.2.4. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de

samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

2.2.5. *In casu* ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”*

2.2.6. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

2.2.6.1. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de *“specifieke kenmerken”* ervan kan worden geacht *“uitzonderlijk ernstig”* te zijn, in die zin dat het behoort tot *“de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten”*. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met *“alle omstandigheden van het betrokken geval”*. In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30)

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

2.2.6.2. Verzoeker wordt bij het in het administratief dossier opgenomen vonnis van 26 februari 2021 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar en een ontzetting uit de rechten voor een termijn van tien jaar, wegens verkrachting van meerderjarige personen met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarige personen met verzwarende omstandigheden en diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden.

2.2.6.3. Uit de feitenvaststelling van voormeld vonnis, blijkt dat verzoeker de deur van zijn appartement op slot heeft gedaan, nadat zijn broer een professionele sekswerker naar binnen had gebracht. Blijkens zijn verklaringen ten overstaan van de politiediensten, wist verzoeker op dat moment dat zijn broer het slachtoffer zou verkrachten, zoals hij reeds verschillende keren bij vrouwen had gedaan. De strafrechter oordeelde dat verzoeker de gelegenheid creëerde voor zijn broer om het slachtoffer te verkrachten, hiertoe de noodzakelijke hulp bood en dat hij dit ook wist. Er blijkt verder dat verzoeker, toen hij binnenkwam, meteen zijn kleren uitdeed en eveneens seksuele betrekkingen met het slachtoffer wilde. De strafrechter oordeelde dat de omstandigheden bij het slachtoffer een dermate vrees voor een nakend gevaar deden ontstaan, zodat zij zich genooddaakt voelde om – naast seksuele handeling van verzoekers broer – tevens de seksuele wensen van verzoeker (beperkt) te vervullen, teneinde erger te voorkomen. Het slachtoffer werd tevens bestolen, waarbij haar een geldsom afhandig werd gemaakt. Uit verder onderzoek bleek dat er tevens een tweede slachtoffer kon worden geïdentificeerd. Uit het vonnis blijkt dat verzoeker zelf ook overging tot de verkrachting van het tweede slachtoffer. Ook dit slachtoffer werd door verzoeker en zijn broer opgewacht in zijn appartement, waarna zij onmiddellijk de deur op slot deden. Ook het tweede geïdentificeerde slachtoffer werd besloten, waarbij haar een substantiële geldsom en haar gsm-toestel afhandig werd gemaakt.

2.2.6.4. De op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf zijn van aard de bijzondere ernstige aard van het misdrijf te ondersteunen.

Luidens het oude artikel 375, eerste en tweede lid van het Strafwetboek – dat op het ogenblik van de feiten en de veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van kracht was – wordt de misdaad van verkrachting van een meerderjarige persoon – zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt – bestraft met een opsluiting van vijf tot tien jaar. Overeenkomstig het oude artikel 378, eerste lid van het Strafwetboek worden de schuldigen tevens veroordeeld tot een ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. In het vonnis van 26 februari 2021 wordt door de rechtbank van eerste aanleg geoordeeld dat de door verzoeker gepleegde feiten met éénzelfde misdadig opzet werden gepleegd zodat slechts één straf, de zwaarste, dient te worden opgelegd. De rechtbank van eerste aanleg oordeelt dat *“Hun handelen getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de fysieke, seksuele en psychische integriteit van hun slachtoffers. Zij lieten de bevrediging van hun seksuele lusten primeren waarbij M.G. ook het gebruik van geweld niet schuwde. Beklaagden stonden op geen enkel ogenblik stil bij de traumatiserende gevolgen voor de slachtoffers.”* Verzoeker werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar en een ontzetting uit de rechten voor een periode van tien jaar. Gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten en ter bescherming van de maatschappij besloot de rechtbank van eerste aanleg dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor een uitgestelde gevangenisstraf en dat een re-integratie in de maatschappij diende plaats te vinden onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank.

In deze kan nog worden opgemerkt dat de aanpak van seksuele misdrijven ernstig werd hervormd, door middel van de Wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht. Voor wat betreft het misdrijf van verkrachting, werd een nieuw artikel 417/11 van het Strafwetboek ingevoerd, dat verkrachting strafbaar stelt met een opsluiting van tien tot vijftien jaar. Er werd aldus voor een verzwaring van de strafmaat geopteerd. Het belang dat de wetgever hecht aan het bestrijden van het seksueel geweld blijkt terdege uit de parlementaire voorbereidingen van voormelde wet, waarin als volgt kan worden gelezen: *“Daarom is het uitermate belangrijk om de seksuele misdrijven te beschouwen als misdrijven tegen de persoon. Met de herschikking wil de wetgever uiting geven aan een strafrechtelijk beleid waarvan de accenten onderstrepen dat de strijd tegen seksuele misdrijven belangrijk is en dat seksuele criminaliteit als bijzonder ernstig moet worden beschouwd zonder dat hierbij het principe van het persoonlijke karakter van bestraffing uit het oog mag worden verloren. Het valt daarom dan ook te rechtvaardigen de seksuele misdrijven onder te brengen na de opzettelijke levensdelicten en geweldsdelicten, maar vóór het Hoofdstuk II m.b.t. het onopzettelijk doden en onopzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel”* en *“De Belgische visie op bestraffing van seksuele misdrijven wordt in de criminologische literatuur omschreven als een illustratie van de dualisering van het strafrechtelijk beleid (de zogenaamde “bifurcation policy”). Enerzijds luidt de officiële versie dat de vrijheidsstraf het ultimatum remedium moet zijn, anderzijds wordt deze benadering aan de kant geschoven voor bepaalde types van misdrijven, meestal naar aanleiding van ernstige feiten die de media en de publieke opinie hebben beroerd (S. SNACKEN, “Bestrafing als maatschappelijke constructie”, in K. BEYENS en S. SNACKEN (eds.), Straffen. Een penologisch perspectief, Antwerpen, Maklu, 2017, 81; V. SCHEIRS, K. BEYENS en S. SNACKEN, “Belgian Sentencing as a Bifurcated Practice?”, Crime and Justice 2016, 267-306). De ontwerptekst voorziet in een verhoging van de straffen voor verkrachting met de bijhorende verzwarende omstandigheden. De straffen voor verzwarende omstandigheden in verband met andere niet-consensuele seksuele handelingen worden ook verhoogd. Voor alle niet-consensuele seksuele handelingen in de ontwerptekst wordt geen straf verminderd ten opzichte van het huidige Strafwetboek, zelfs niet na correctionalisering”*. (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer, 2020-2021, nr. 55-2141/001, p. 10 en 30).

2.2.6.5. Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dat verzoeker schuldig werd bevonden aan verkrachting van een meerderjarige met verzwarende omstandigheden, meerdere aanrandingen van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met verzwarende omstandigheden en meerdere diefstallen met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden. De feiten worden door de rechtbank van eerste aanleg omschreven als een ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de slachtoffers. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn slachtoffers heeft opgesloten in zijn appartement. Verzoeker liet het eerste slachtoffer alleen met zijn broer, ondanks dat hij wist dat zijn broer hen ging verkrachten. Nadien heeft verzoeker zelf ook zijn seksuele wensen aan het slachtoffer opgedrongen. Bij het tweede slachtoffer bleven zowel verzoeker als zijn broer in het appartement en hebben zij beiden het slachtoffer verkracht. In het vonnis van 26 februari 2021 worden ook meerdere verzwarende omstandigheden weerhouden en in rekening gebracht. Zo gingen de twee verkrachtingen en de twee aanrandingen gepaard met opsluiting en werd één verkrachting en aanranding gepleegd onder bedreiging van een wapen. Bovendien was er bij de twee verkrachtingen en aanrandingen sprake van de omstandigheid dat de schuldige door één persoon werd geholpen bij de uitvoering van het misdrijf. Verzoeker werd ook schuldig bevonden aan twee diefstallen met geweld of bedreiging. Bij één van de diefstallen werd de verzwarende omstandigheid dat wapens werden gebruikt, ook

aangenomen. Bij beide diefstallen, waaraan hij schuldig werd bevonden, was er ook sprake van de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meerdere personen.

2.2.6.6. *In casu* was er ook sprake van opzet. Verzoeker heeft, zoals reeds gesteld, één slachtoffer verkracht en aangerand en zijn broer geholpen met een ander slachtoffer te verkrachten, waarna hij haar zelf ook aanrandde. Hij werd ook schuldig bevonden aan twee diefstallen met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat verzoeker wist op het moment dat hij de deur van zijn appartement dicht deed, dat zijn broer het slachtoffer ging verkrachten. Aan het verweer van verzoeker, dat hij zich niets meer kon herinneren van het eerste slachtoffer en zijn verklaringen tijdens zijn eerste verhoor, werd door de rechtbank van eerste aanleg geen geloof gehecht, gelet op de objectieve elementen die aanwezig zijn. Verzoekers beperkte intellectuele capaciteiten werden ook niet weerhouden als grond voor ontoerekeningsvatbaarheid of schulditsluiting.

2.2.6.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is de Raad van oordeel dat het misdrijf waarvoor verzoeker definitief veroordeeld is bijzonder ernstig is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan. Dit wordt bovendien als dusdanig ook niet betwist door verzoeker.

2.2.7. De tweede voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

2.2.7.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

2.2.7.2. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift dat hij een gevaar voor de samenleving zou vormen. Hij verwijst hierbij naar het psychiatrisch verslag van Dr. D.V. Hij wijst erop dat zijn IQ door Dr. D.V. lager dan 70 werd geschat en dat hij een matig-laag risico vertoont op recidive. Uit dit verslag blijkt volgens verzoeker ook dat hij eerder geneigd is 'afhankelijk' van anderen op te treden en dus eerder zal meedoen dan initiëren. Hij verwijst hierbij ook naar de verklaring van één van de slachtoffers die stelde dat: "*De oudere man [d.i. verzoeker] deed wat de jongere zei.*"

2.2.7.3. De Raad benadrukt in deze de omstandigheden van huidige zaak. Zo blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dat de rechtbank het noodzakelijk achtte om verzoeker te veroordelen tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar en een ontzetting uit zijn rechten van tien jaar, gelet op de ernst van de feiten. Zoals reeds gesteld, werd verzoekers lager IQ niet weerhouden als grond voor ontoerekeningsvatbaarheid of schulduitsluiting. De strafrechter achtte verzoeker wel degelijk verantwoordelijk voor de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten. De Raad wijst er verder op dat verzoeker op 16 maart 2022 werd gehoord door een *protection officer* in de gevangenis. Uit een lezing van de notities van dit persoonlijk onderhoud blijkt een totaal gebrek aan schuldinzicht en normbesef. Verzoeker verklaarde hier immers: "*Ik heb geen misbruik gedaan als verkrachting en ook geen diefstal, ik heb enkel de deur dicht gedaan*", wat niet strookt met de vaststellingen in het arrest van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dus weinig ernstig is. Uit zijn verklaringen kan dan ook niet blijken dat verzoeker zich bewust lijkt te zijn van het gegeven dat zijn gedragingen een ernstige inbreuk vormen op de fysieke en psychologische integriteit van de slachtoffers, noch dat zijn gedragingen blijken geven van een ernstig verstoord (seksueel) normbesef. Ondanks de straftoemeting door de rechtbank van eerste aanleg, geeft verzoeker er geen blijk van dat hij heden weldegelijk de ernst van de gepleegde feiten beseft. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij onverhoorbaar is, moet worden vastgesteld dat geen recent medisch attest voorligt, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoekers intellectuele beperking van dergelijke aard is, dat hij niet kon worden verhoord. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier ook blijkt dat verzoeker in staat was om, naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming, tevens een persoonlijk onderhoud te volgen. Er werden hier wel bijzondere steunmaatregelen genomen, waarbij verzoeker zich heeft laten bijstaan door een vertrouwenspersoon. Het stond verzoeker dan ook vrij, naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud op 16 maart 2022, zich tevens te laten vergezellen van een vertrouwenspersoon, indien hij dergelijks noodzakelijk achtte. Deze mogelijkheid werd ook uitdrukkelijk aangegeven in de oproepingsbrief voor het onderhoud (zie *infra*). De Raad is zich ervan bewust dat de gerechtspychiater een geschat IQ van <70 heeft weerhouden. Op grond van deze vaststelling alleen, blijkt evenwel niet dat verzoeker niet in staat kon worden geacht om het persoonlijk onderhoud te ondergaan. Uit een lezing van de notities blijkt ook niet dat verzoeker geheel niet in de mogelijkheid was om zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker begreep de vragen en kon hierop antwoorden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd hem ook gevraagd of hij de mogelijkheid had gehad om alles uit te leggen dat van belang was voor zijn verzoek om internationale bescherming en of hij de vragen en toelichting begreep waarop hij bevestigend

antwoordde (zie NPO, p. 5). Er werd hem ook gevraagd of hij zelf nog iets wilde toevoegen en hij heeft hierbij enkel aangegeven dat hij graag zijn status wil behouden en ver van zijn vader wil wonen omdat hij hem slecht behandelt (zie NPO, p. 5). Waar verzoeker hamert op het belang van een vertrouwenspersoon of raadsman, wijst de Raad erop dat in de oproepingsbrief dd. 23 februari 2022 voor het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2022 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoeker zich kon laten bijstaan door een raadsman, evenals van een vertrouwenspersoon. Indien verzoeker zich wenste te laten bijstaan, stond het hem aldus vrij dergelijks te voorzien. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn verwachting dat de commissaris-generaal ambtshalve een advocaat diende aan te stellen. Verzoeker trekt een parallel met strafzaken, doch de Raad brengt in herinnering dat huidige bestreden beslissing geen strafrechtelijke zaak betreft, doch wel een administratiefrechtelijke zaak. De omstandigheid dat het persoonlijk onderhoud slechts veertig minuten duurde, zegt als dusdanig niets over de inhoud hiervan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn persoonlijk onderhoud niet toereikend was om zijn standpunt ten aanzien van de mogelijke intrekking van zijn vluchtelingenstatus kenbaar te maken. Waar verzoeker de risicotaxatie van de gerechtspychiater benadrukt, wijst de Raad vooreerst op dat geen "laag" risico werd weerhouden, zoals verzoeker betoogt, doch wel een "matig-laag" risico. De gerechtspychiater gaf aan dat er in hoofde van verzoeker slechts beperkte beschermende factoren voorhanden zijn, waarbij verzoeker weinig interesse heeft voor de buitenwereld en zich snel uit de bood zal (laten) vallen in een regulier integratiecircuit, waarbij het uitmaken van de maatschappij nochtans noodzakelijk is om zijn leven adequater vorm te geven met tevens het oog op (seksuele) relatievorming. Er wordt aangegeven dat gerichte psychotherapeutische begeleiding weinig soelaas zou brengen en op weerstand zou botsen, waarbij ook individuele begeleiding ook somber wordt ingeschat. Dat het niet waarschijnlijk wordt geacht dat verzoeker als initiatiefnemer zal optreden in zedenfeiten, doet geen afbreuk aan de tevens gedane vaststelling dat verzoeker wel de neiging heeft om "afhankelijk" van anderen te handelen en dus zal meedoen. Ter terechtzitting gevraagd aan de aanwezige raadvrouw of verzoeker tot op heden nog steeds in de gevangenis verblijft, wordt er bevestigend geantwoord. Gevraagd of de aanwezige raadvrouw enige informatie heeft omtrent het verloop van de vasthouding, wordt aangegeven dat zij hieromtrent geen informatie heeft. Ook bij zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker geen melding gemaakt van enige strafuitvoeringsmodaliteiten die hem reeds werden toegekend of enige vorm van begeleiding die werd opgestart. Er worden evenmin documenten voorgelegd over hoe de strafuitvoering van verzoeker verloopt en/of verzoeker van enige vorm van strafuitvoeringsmodaliteiten, zoals bijvoorbeeld een uitgaansvergunning of beperkte detentie, heeft genoten. Het komt niet aan de Raad toe om dit voor verzoeker in te vullen.

2.2.7.5. Gelet op hetgeen voorafgaat en in het bijzonder de verklaringen van verzoeker afgelegd in het kader van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2022, waaruit blijkt dat hij nog steeds geenszins de ernst van de door hem gepleegde feiten lijkt te beseffen, en het volstreekte gebrek aan indicatie dat dit op heden anders zou zijn, is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de Belgische samenleving vormt. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

2.2.8. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

2.2.8.1. Nadat de verwerende partij heeft aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

2.2.8.2. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *"Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de*

intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn” (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

2.2.8.3. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

2.2.8.4. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

2.2.8.5. Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancties wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation – COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en

C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

2.2.8.6. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontnomen die is verbonden aan de vluchtelingenstatus, de verzoeker mogelijkwerijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

2.2.8.7. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d) van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (*ibid.*, punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

2.2.8.8. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

2.2.8.9. Gelet op het voormelde, kan niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht te werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd, zodat hij verder op regelmatige wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud de mogelijkheid werd geboden om te reageren op het onderzoek naar de intrekking van zijn status en de redenen aan te halen tot behoud van deze status, in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

24. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoeker definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

2.5. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een

verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar de Irak. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.6. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dringt zich derhalve niet op.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES